

יהודי של פופקורן

Category: במדבר, נשא

המחסור החמור בחיטה ו'פרמולה' לתינוקות אל מול עודף במלאי הפופקורן מלמד אותנו שעלינו להאזיב את היהדות ולחבב אותה כדבר מתוק ורצוי, ולא כעול כבד הנעשה בכפייה.

בעיות בשרשרת המזון

לפני כמה שבועות הורים צעירים בארה"ב גילו שהם עומדים לפני משבר: התברר שיש מחסור עצום בפורמולה לתינוקות. כמה סיבות שחברו יחדיו גרמו לכך שהמדפים של הפורמולה בחנויות התרוקנו, דבר שכמובן גרם לבהלת קניות שכן שום אמא לא יכולה להרשות לעצמה להישאר בלי מזון לתינוק.

בימים האחרונים התווסף משבר נוסף: התברר שאנו עומדים לפני מחסור אחר במזון, וקיים חשש ממחסור עולמי בפופקורן² בתחילת תקופת הקורונה, הצטברו מאגרים של פופקורן, מכיוון שהמקומות בהם אוכלים פופקורן היו סגורים במשך חודשים ארוכים וכך מלאי עצום של פופקורן הצטבר בארה"ב ולא היה מה לעשות איתם.

כעת באופן אירוני, עם פתיחתם של מקומות הבילוי ונהירת מאות אלפי אנשים אליהם, נוצרה בעיה הפוכה, חשש ממחסור חמור בפופקורן. מספר גורמים הביאו לכך: עליית מחירים, מחסור בחקלאים, בעיות אספקה ועוד. בנוסף לכך קיים חשש שחקלאים יבחרו לגדל יבולים יותר רווחיים וכו'.

הבעש"ט לימד שמכל דבר שיהודי רואה או שומע, עליו ללמוד מסר בעבודת השם. זה עצמו שאנו ששמענו את הסיפור מהוה הוכחה שיש כאן מסר עבורנו.

את המסר היסודי הזה של הבעש"ט אנו מוצאים בפרשת השבוע. בפרשת נשא אנו קוראים על מקרה חריג בו אישה שנאשמת על ידי בעלה בחוסר נאמנות בחיי המשפחה, והתורה מפרטת כיצד יתברר המקרה. זוהי 'פרשת סוטה'.

מיד לאחר מכן התורה מלמדת את דיני הנזיר, אדם שבחר בחיי פרישות מחמירים, יותר מהנדרש. הוא לא שותה יין, לא מסתפר וכו'. שואלים חז"ל: "למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה?". מדוע התורה בחרה להסמיך את שני הנושאים הללו שנראים רחוקים לגמרי אחד מהשני? המקרה הראשון בא מתוך מתירנות יתרה ואילו הנזיר הולך לקצה השני ומתרחק אפילו משתיית יין.

משיבים חז"ל: "לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין" (רש"י נשא ו,ב). אדם

ששומע על המקרה של הסוטה יסיק את המסקנות ויתנזר משתיית יין שעלול להביא לקלות ראש.

הכול בהשגחה פרטית

לכאורה מה הקשר בין הדברים, זה הרי לא קרה איתו, הוא קרא על כך בעיתון. מה לו ולסיפור הזה, למה עליו להסיק מסקנות?

אלא שכאן התורה מלמדת אותנו כלל גדול. אם שמענו בהשגחה פרטית על מקרה כזה, זה לא רק כדי שיהיה לנו מעניין, אלא יש כאן מסר עבורנו שאנחנו צריכים לתקן את עצמנו בנושא. דהיינו, לעשות צעדים שלנו זה לא יקרה, ולכן מי ששומע על כך צריך לחשוב על התנזרות מייך, אחרת הקב"ה לא היה מביא את זה לתשומת לבנו.

אם אנו שומעים על מחסור במזון לתינוקות, ועל החשש שחלילה יחסר פופקורן בעולם, בוודאי יש כאן מסר עבורנו.

כולם מכירים את מילות הפסוק "ארץ זבת חלב ודבש", זוהי ההבטחה של הקב"ה על הארץ המובטחת. בנוסף לכך גם התורה משולה לחלב ודבש כמו שנאמר "דבש וחלב תחת לשונך" (שיה"ש ד, יא), ואמרו חכמים "בשעה שעמדו לפני הר סיני ואמרו נעשה ונשמע באותה שעה אמר להם הקב"ה דבש וחלב תחת לשונך" (תנחומא ישן כי תשא ט). כלומר, בזכות הסכמתם לקבל את התורה יהיו דברי התורה מתוקים בפיהם כדבש וחלב.

למה דווקא "חלב ודבש", מה מייחד אותם? בפירמדת המזון חלב הוא מזון חיוני. משבר הפורמולה הוכיח שחלב הוא מזון חיוני מאין כמוהו, בפרט לתינוקות, וגם אצל מבוגרים רבים חלב הוא מרכיב חשוב בדיאטה שלהם. הדבש מאידך, הוא מאכל שנועד להמתיק את החיים, ואפשר לחיות חיים שלמים גם בלי דבש.

את הרעיון הזה אנו מוצאים גם בקשר לשבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל. מה הם שבעת המינים? (שאלה לקהל).

שבעת המינים הם חיטה, שעורה, גפן, תאנה, רימון, זית ודבש תמרים. שני המינים הראשונים, חיטה ושעורה, הם מאכלים חיוניים, כפי שרואים היום שבעקבות המלחמה באוקראינה יש מחסור בחיטה. כתוצאה מכך מחיר החיטה עלה בחמישים אחוז מתחילת השנה ומנהיגי המדינות חוששים שזה יגיע לידי משבר חמור.

מאידך המינים האחרים שבהם נשתבחה ארץ ישראל: גפן, תאנה רימון, זיתים ותמרים, הם כולם מאכלים שהם לא הכרחיים ואפשר להחזיק מעמד בלעדיהם, אלא שהם מביאים עונג לאדם ורובם גם מתוקים.

להוסיף קצת דבש

אומר הרבי דבר מעניין: "שזה בא להורות שכללות העבודה צריכה להיות לא רק בענייני התורה ומצוות שמוכרח לקיימם אלא באופן של הוספה בעבודתו ובפשטות כאשר יהודי אוכל פירות האילן הנה בידעו שאכילת הפירות אינה דבר המוכרח לקיומו (ע"ד הלחם) אלא ענין של הנאה ותענוג. זאת אומרת, שבנוגע לגופו ישנם דברים המוכרחים וישנם דברים שהם לשם תענוג, הרי מעצמו מובן שכן הוא בנוגע לנשמתו" (תו"מ תשמ"ב ח"ב ע' 854).

מה שהרבי אומר זה שכמו שבגשמיות הקב"ה דאג לנו לא רק למינימום ההכרחי אלא כמו אבא טוב הוא מספק לנו גם מיני מאכלים שיגרמו לנו לעונג, כך גם אנו צריכים לעבוד את ה' לא רק את המינימום ההכרחי מה שחייבים לעשות אלא צריך לקיים מצוות בהידור מתוך חיות ועונג.

את המסר הזה אנו גם מוצאים גם בשני סוגי המזון שאנו חווים בהם מחסור בימים אלו. הפורמולה הוא מזון חיוני והכרחי לתינוקות, ומאידך פופקורן הוא תענוג שאפשר להסתפק בלעדיו.

ביהדות יש גם פורמולה ופופקורן. את הפורמולה של היהדות רובם של היהודים מקבלים. רוב ההורים שולחים את ילדיהם לפרי סקול יהודי, שם הם לומדים מודה אני, ברכות אכילה, כמה שירים יהודיים כמו "עושה שלום" "הבה נגילה" "הנה מה טוב ומה נעים".

את "חלב האם" היהודי שזה היסוד את זה כמעט כולם מקבלים. אבל את הפופקורן, את התענוג בלהיות יהודי, את הגאווה היהודית ואת הכיף שיש ליהדות להציע את זה הרבה מאוד מפספסים.

התפקיד שלנו זה לדאוג לכך שהיהדות לא תהיה רק דבר שבהכרח, כמו שחייבים לאכול לחם ואחרת רעבים. אדם עושה ברית לבנו או בא ביום כיפור לבית הכנסת כי אחרת הוא לא מרגיש יהודי. או כמו שכולם טוענים שהם מקיימים מצוות מתוך נקיפות מצפון ורגשי אשמה.

המטרה היא שילד יהודי ייחנה ויתענג מקיום תורה ומצוות, שהוא ירגיש שכיף להיות יהודי. לא מספיק להיות יהודי של פורמולה! אנחנו צריכים יהודים של פופקורן!